

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Commentarii Tres in Universam Aristotelis Philosophiam

Crespin, François

Brvxellæ, 1652

Signa Distinctionis Realis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95346](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95346)

lum, non est idem ac Petrum esse non Paulum, vel Petrum esse Petrum; sed illa est negatio, quæ est formaliter distinctio; & consequenter Petrum non esse Paulum, est, Petrum esse distinctum à Paulo.

CXXII. Superurgebis, Petrum esse Petrum, est negationem Petri non esse: quia opponuntur contradictoriè tanquam negatio & habitus; sed negationem Petri non esse, est, Petrum non esse Paulum & cætera quæ non sunt Petrus: ergo Petrum non esse Paulum est Petrum esse Petrum; ac per consequens, totum positivum, licet negativè expressum, nulla negatio. Probatur minor: quia negatio Petri involvitur in Paulo relativè sumpto ad distinctam personam & cæteras, quæ non sunt Petrus: ergo negationem Petri non esse, est Petrum non esse Paulum & cætera, quæ non sunt Petrus; ac per consequens, est, Petrum non esse Petrum.

CXXIII. Respondeo, concessa maiore, negando minorem; quia negationem Petri non esse, non est, Petrum non esse Paulum, & cætera: quia ibi est duplex negatio, hæc verò una dumtaxat, ut patet ex præmissis: sed est, Petrum esse indivisum à se, esse id, quod est, &c. quod abstrahit ex parte intellectus & objecti sive Petri, ab eo, quod Petrus sit vel non sit Paulus. Ad probationem minoris, concedo antecedens: nam ideò dicimus, Petrum esse non Paulum, &c. esse idem ac negationem Petri non esse, Petrum esse Petrum, &c. quia negatio Petri involvitur in Paulo relativè sumpto ad personam distinctam, &c. ita ut, Petrus est non Paulus, sit idem ac, Petrus est non divisus, est indistinctus, &c. à Petro. Nego tamen consequentiam; quia, Petrum non esse Paulum, dicit negationem identitatis inter Petrum & Paulum, à qua, negationem Petri non esse, sive Petrum esse (quod idem est) abstrahit ex parte actus & objecti, ut diximus. Ex his

CXXIV. Colliges 1° contrà PP. Vasquez, Hurtadum, Oviedum, Comptonum recenter & alios, distinctionem formalem objectivam esse quidpiam purè negativum, sive puram negationem; non verò ipsa positiva extrema (in quibus fundatur) negativè expressa; nam ens quodlibet, ut unum dicit esse, & non esse aliud, ita tamen ut possit concipi esse ex parte actus, quin concipiatur non esse aliud; ut vel ipsa experientia docet: & ratio est; quia sunt duæ rationes diversæ incluse in uno; 1ª enim est positiva, & dicit esse indivisum à se; 2^a negativa, & dicit esse divisum ab alio. Vnde aliud est Petrum esse, aut Petrum esse non Paulum, ac Petrum non esse Paulum: ac per consequens prius est Petrum esse unum secundum rationem positivam unius, quam secundum negativam ejusdem unius, quod utramque illam rationem involvit.

CXXV. Colliges 2° distinctionem hæc non sumi pro actu intellectus vel alterius potentie unum ab alio formaliter extrinsecè distinguuntis; sed pro negatione identitatis inter duo extrema, quæ ab extremis seipsa distinguatur, & è contrà extrema ab ea seipsis; quod etiam contingit in unione, quæ (ut potè causa formalis uniti, uti dicta negatio distincti) seipsa extremis unitur, & extrema seipsis illi uniuntur; potest tamen dici, extrema ab illa negatione per illam negationem distinguui, quia est formalis ratio se ab aliis, & alia à se distinguendi: sic enim subiectum dicitur esse in eodem loco cum suo ubi per suum ubi; quia ubi est formalis ratio se, & alia à se constituendi in loco.

CXXVI. Colliges 3° distinctionem opponi iden-

titati, sicut unitas opponitur pluralitati, scilicet contradictione; nam sicut unitas dicit essentialiter negationem pluralitatis; ita distinctio dicit essentialiter negationem identitatis: ac proinde sicut Petrus est idem secum, quia indivisus in se, & vera est hæc propositio, *Petrus est formaliter Petrus*; ita Petrus non est idem cum Paulo, quia est divisus à Paulo, & vera est hæc propositio, *Petrus non est formaliter Paulus*.

D V B I V M I I.

Quomodo Distinctio in genere dividatur.

CXXVII. **A**ntè Resolutionem Suppono distinctionem realem in rigore variè sumi: 1° prout media est inter rem & rei negationem: 2° prout media est inter rem & rem antè intellectum & in actu signato: 3° prout media est inter rem & rem post intellectum & in actu exercito rationis-ratiocinatæ aut rationis-ratiocinantis unum ab alio distinguuntis: hæc enim, licet communiter dicatur rationis, realis tamen est, prout reale opponitur ficto. Hoc supposito sit

R E S O L U T I O.

CXXVIII. **D**ico distinctio in genere rectè dividitur 1° in realem (sumendo ly *realem* secundo modo) & rationis: Realis verò subdividitur in modalem & physicam: Rationis autem in Rationis-ratiocinatæ & Rationis-ratiocinantis.

CXXIX. Dividitur 2° in adæquatam & inadæquatam: 3° in intrinsecam & extrinsecam: 4° in positivam & negativam.

D V B I V M I I I.

Quid Distinctio Realis, Physica, & Modalis.

R E S O L U T I O I.

CXXX. **D**ico, Distinctio Realis in genere opponitur Distinctioni rationis; & est, quæ mediat inter rem & rem antè operationem intellectus: ut inter Petrum & Paulum, modum & modum, & modum ac ejus modificatum. Dixi *inter rem*, ubi per rem intellige rem latè sumptam, prout tamen dicit esse quidpiam existens antè operationem intellectus, sive existat tanquam ens solidae entitatis, ut Petrus, & res quælibet itricte sumpta; sive tanquam ens tenuis, & debilis entitatis, ut unio, & quilibet modus.

Signa Distinctionis Realis.

P R I M U M.

CXXXI. **P**rimum signum infallibile distinctionis Realis pro creatis, sit *capacitas prædicatorum contradictoriorum*, ut album non album, stans non stans, &c. unde rectè sequitur, Petrus stat, Paulus non stat, ergo Petrus & Paulus distinguuntur realiter: ad hoc autem signum rectè reducitur aliud, videlicet, *Quorum unum perire potest, altera remanente*, quod videtur Augustini 6. de Trinit. cap. 6. & Aristotelis 7. Topic. cap. 1. si potest alterum sine altero

D

altero

altero esse, non erit idem. Ratio signi sumitur ex Aristotele lib. 4°. metaph. cap. 3°. Impossibile est idem simul esse, & non esse. Cetera signa, quæ ab alijs passim adferuntur, in hoc radicanitur, vel fallunt; quare illa tamquam superflua omitto.

RESOLUTIO II.

CXXXII. **D**ico 2°, distinctio realis Physica (quæ sola simpliciter & absolute realis dicitur) est, quæ mediat inter rem & rem solidæ entitatis, id est, inter res, quæ tales sunt, ut ex vi entitatis suæ possint existere separatim sine alterius adminiculo; sic forma à materia, albedo à pariete distinguitur.

CXXXIII. Dixi, Quæ tales sunt, ut ex vi entitatis suæ possint existere separatim, &c. quia, si ad distinctionem Physicam separatio actualis (saltem possibilis) ut v. g. non existentia unius, existente altero; unum non esse, ubi est alterum, &c. requireretur; Personæ Divinæ inter se non distinguerentur realiter Physicè (quod est hæreticum) quia ob necessariam inter se connexionem, & in se summam in perfectione infinitatem, numquam actu ab invicem separari possunt, aut una existere, non existente aliâ; non esse, ubi est altera, &c.

CXXXIV. Per has particulas autem, *ut ex vi entitatis suæ*, &c. excludit distinctionem modalem, illam, v. g. quæ intercedit inter duos modos; quia duo modi, non vi suæ entitatis, sed vi suorum subjectorum, nec sine adminiculo alterius, sed subjectorum suorum tantum, ab invicem separatim existere possunt.

Signum Distinctionis Realis Physicæ.

CXXXV. **S**ignum infallibile hujus distinctionis sit, vel mutua quoad existentiam entium solidæ entitatis actualis vel saltem possibilis, vi entitatis extremorum separatio; ut comprehendam distinctionem mediam inter relationes Divinas, Paternitatem scilicet, Filiationem & Spirationem, quæ infinite solidioris sunt entitatis, quam entia creata (dato, quod illæ in positivo consistent, de quo nos aliquid 1^a parte Theolog.) quæ actu ab invicem separantur.

RESOLUTIO III.

CXXXVI. **D**ico 3°, distinctio realis modalis est quæ intercedit, vel inter modum & ejus modificatum, ut inter unionem & unitum; vel inter duos modos, ut inter duas uniones. Sed pro majori intelligentia

CXXXVII. Adverte, nos per modos intelligere tenues & debiles quasdam entitates, in eo à rebus sive solidis entitatibus distinctas, 1°, quod hæc non sint duorum realiter distinctorum unio, in quo essentia modi consistit, ut ostendemus in Physica. 2°, quod modi ex suæ entitatis debilitate desinant desinentibus subjectis; nec possint, illis desinentibus, à Deo, vel sine subjecto conservari, vel in alio collocari; secus res, quarum aliquæ, ut formæ materiales, vi suæ entitatis desinant desinentibus subjectis; tales tamen sunt, ut à Deo, vel sine subjecto conservari possint, vel in alio collocari: quæ autem entitates in particulari sint modi, & quæ res, dicitur in Physica.

Signum Distinctionis Realis Modalis.

CXXXVIII. **S**ignum infallibile distinctionis modalis sit inseparabilitas mutua unionis ab extremis, & unionum inter se, ratione sui præcisæ: nam modos ut v. g. uniones ratione suorum subjectorum à se mutuo separari posse, sic ut una existat, aliâ desinente, negari non potest: cur autem pro signo illo non adferamus, non mutuum extremorum separabilitatem, ob alterutrius saltem, debilem nimis entitatem; commodius dicitur in Physica, dum modos definiemus.

CXXXIX. Querit hic R. Pater Comptonus, an distinctio modi à re sit major, quam unius rei ab alia absoluta: respondet autem communiter esse formaliter majorem, sic nempe, ut distinctio modi à re, extrema sua magis distinguat, quam distinctio unius rei absolute ab alia absoluta: quod sic probat: illa magis distinguuntur & differunt, quæ minus conveniunt; sed res & modus sæpe minus conveniunt, quam duæ res absolute; res enim sæpe est substantia, modus accidens, ergo, &c.

CXL. Contrà verò est, quod distinctio sit negatio identitatis; non est autem major identitas inter duas res absolutas, quam inter modum & rem; quia illæ se totis, saltem vi entitatis suæ, separantur; non ita modus & res: unde plures sunt, qui identificant (saltem minus rigorose) modum rei: deinde majores illas formales convenientias (quidquid sit de fundamentalibus, quas solum vulgus attendit) independentes ab intellectu, prout est distinctio (de qua in proposito) numquam potui capere; quia per hæcæcitatem & hæcæcitatem, semper intellexi id, quo præcisiissime & summe, quam fieri potest, unum distingueretur ab alio; Physicè, si hæcæcitas Physicè sumatur; Metaphysicè, si hæcæcitas Metaphysicè sumatur: in præcisiissima autem & summa distinctione unius ab alio, nullam unquam reperi convenientiam; & alioqui non est, cur negaretur universale rigorose ante intellectum. Sed de hoc adhuc aliquid infra contra Arriagam & alios, præsertim Tractatu 2°. Disp. 5^a de Individuo.

D V B I V M I V.

Quid Distinctio rationis in genere, Rationis-ratiocinantis, & Rationis-ratiocinate.

RESOLUTIO I.

CXLI. **D**ico 1°, distinctio Rationis, ut opponitur distinctioni reali, est, quæ mediat inter rem & rem post operationem intellectus; ut inter animal & rationale, Petrum ut prædicatum & Petrum ut subjectum: nam ista, ut ex decursu patet, sunt eadem res simplex ante intellectum, & nonnisi intellectus, vel similis potentia distinctivæ beneficio distincta.

CXLII. Dices tamen: intellectus, vel alia potentia distinguens, nihil mutat in re; ergo, si animal & rationale in re sint res simplex, etiam beneficio intellectus, vel similis potentia distinctivæ, non erunt distincta.

CXLIII. Respondeo distinguendo antecedens, intellectus, &c. nihil mutat in re intrinsecè & ex parte rei sive objecti, concedo antecedens; & ratio est: quia omnis mutatio nova intrinseca sit per additionem novæ formæ intrinsecæ; intellectus